

Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Rijeka, Žrtava fašizma 7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Rijeci, po sucu toga suda Katarini Bajčić Ivančević, u pravnoj stvari tužitelja Sulejmana Huskića iz Rijeke, Bakarska 9, OIB 27309720966 zastupan po punomoćniku Miljenku Mrakovčiću, odvjetniku iz ZOU Mrakovčić, Bojan Milić odvjetnici u Rijeci protiv tuženika Amire Huskić iz Rijeke, Bakarska 9, OIB 13665006238 zastupan po punomoćniku Borjani Jovanović Bengin, odvjetnici u Rijeci, radi utvrđenja ništetnosti i dr., nakon glavne rasprave održane i zaključene dana 13. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, te javne objave od dana 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužitelj s tužbenim zahtjevom koji glasi:

" Utvrđuje se ništetnim Ugovor o darovanju nekretnina sklopljen između tužitelja Huskić Sulejmana i tužene Huskić Amire dana 8. ožujka 2022. godine, ovjeren po javnobilježničkom prisjedniku Nadi Jovanović kod javnog bilježnika Vere Lovrović Lečić istog dana pod brojem: OV-599/2022.

Poništava se uknjižba prava vlasništva tužene Huskić Amire u zemljišnim knjigama zemljišnoknjižnog odjela Općinskog suda u Rijeci provedene pod Z-8546/2022 te se nalaže Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Rijeci uspostava prijašnjeg zemljišno knjižnog stanja u zk.ul.br. 2748 k.o. Plase kakvo je bilo prije provedbe Ugovora o darovanju sklopljen između tužitelja Huskić Sulejmana i tužene Huskić Amire dana 8. ožujka 2022. godine, ovjeren po javnobilježničkom prisjedniku Nadi Jovanović kod javnog bilježnika Vere Lovrović Lečić istog dana pod brojem: OV-599/2022"

II. Odbija se tužitelj s eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom koji glasi:

"Poništava se Ugovor o darovanju nekretnina sklopljen između tužitelja Huskić Sulejmana i tužene Huskić Amire dana 8. ožujka 2022. godine, ovjeren po javnobilježničkom prisjedniku Nadi Jovanović kod javnog bilježnika Vere Lovrović Lečić istog dana pod brojem: OV-599/2022.

Poništava se uknjižba prava vlasništva tužene Huskić Amire u zemljišnim knjigama zemljišnoknjižnog odjela Općinskog suda u Rijeci provedene pod Z-8546/2022 te se nalaže Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Rijeci uspostava prijašnjeg zemljišno knjižnog stanja u zk.ul.br. 2748 k.o. Plase kakvo je bilo prije provedbe Ugovora o darovanju sklopljen između tužitelja Huskić Sulejmana i tužene Huskić Amire dana 8. ožujka 2022. godine, ovjeren po javnobilježničkom prisjedniku Nadi Jovanović kod javnog bilježnika Vere Lovrović Lečić istog dana pod brojem: OV-599/2022. "

III. Nalaže se tužitelju da plati tuženoj prouzročeni parnični trošak u visini od 2.062,50 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 18. lipnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi kako su on i tužena živjeli u bračnoj zajednici u kojoj zajednici je rođeno petero zajedničke djece i to: Huskić Muhamed, rođen 1999. godine Huskić Hana, rođena 2001. godine Benjamin Huskić, rođen 2003. godine Lamia Huskić, rođena 2005. godine i Sanada Huskić, rođena 2007. godine. Nastavno na naprijed navedeno, navodi se kako Huskić Muhamed, Huskić Hana i Benjamin Huskić studiraju dok se Lamia Huskić i Sanada Huskić još uvijek obrazuju u srednjoj školi. Nadalje, tužitelj i tužena su dana 8. ožujka 2022. godine sklopili Ugovor o darovanju nekretnine označene kao k.č.br. 1985/8, ZGRADA I DVORŠTE površine 197,1 čhv, upisane u zk. ul. 2748, k.o. Plase pri Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Rijeci, kojim ugovorom je tužitelj darovao predmetnu nekretninu tuženoj, a na koju okolnost se prilaže premetni ugovor i povijesni zemljišnoknjižnog izvadak za predmetnu nekretninu. Potonja nekretnina je obiteljska kuća u kojoj su tužitelj i tužena zajedno živjeli i odgajali zajedničku djecu dulje od 23 godine. Tužitelj je predmetnu nekretninu darovao tuženoj kako bi osigurao stambeno pitanje tužene, ali i zajedničke djece te je jedini i isključivi razlog darovanja bio dogovor da će predmetnu nekretninu nastaviti koristiti pored tužene i njihova zajednička djeca dokle god to ista budu htjela, a u konačnici da će predmetna nekretnina pripasti djeci iza

roditelja, odnosno iza tužene. Međutim, tužitelj je u siječnju 2024. godine došao do saznanja da tužena ima namjeru izbaciti zajedničku djecu iz predmetne nekretnine te im zabraniti da nadalje u istoj žive i istu koriste kao što su to činili od rođenja, a i kako je to bilo u skladu s dogovorom između tužitelja i tužene. Obzirom da su jedini i isključivi razlozi radi kojeg je tužitelj sklopio predmetni ugovor o darovanju bili osigurati stambeno pitanje zajedničke djece i osigurati im dom dokle god to bude potrebno, da ista mogu ostati uz majku te da nešto ostane zajedničkoj djeci iza roditelja nakon što umru, a da je nakon toga tužena iskazala ozbiljnu namjeru iseliti zajedničku djecu iz predmetne nekretnine i zabraniti im stanovanje i korištenje iste, nesporno tužitelj da je znao pravu volju i namjeru tužene nikad ne bi sklopio predmetni ugovor o darovanju. Osim toga, tužitelj je došao do saznanja ne samo da planira iseliti prisilno svu zajedničku djecu već da namjerava i otuđiti predmetnu nekretninu, a uslijed čega bi djeca ostala bez obiteljskog doma u kojem su odrasla i koji za njih ima neizmjernu sentimentalnu vrijednost. Opreza radi, ponovno se ukazuje da tužitelj zasigurno ne bi sklapao predmetni ugovor o darovanju da je znao pravu namjeru tužene i time oštetio vlastitu djecu, koja za tužitelja predstavljaju najveće bogatstvo i ponos, a saznanje za namjere tužene je kod tužitelja izazvalo snažan osjećaj zabrinutosti i tjeskobe radi neizvjesnosti glede odnosa majke prema djeci. Tužitelj smatra da je naprijed opisano postupanje tužene protivno temeljnim etičkim vrijednostima društva, odnosno moralu društva te protivno odredbama članka 63. stavka 1. i 2., te 64. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske, a što dodatno obrazlaže u nastavku. Člankom 63. Ustava Republike Hrvatske propisano je: „Roditelji su dužni odgajati, uzdržavati i školovati djecu te imaju pravo i slobodu da samostalno odlučuju o odgoju djece. Roditelji su odgovorni osigurati pravo djetetu na potpun i skladan razvoj njegove osobnosti.“ Člankom 64. Ustava Republike Hrvatske propisano je: „Dužnost je svih da štite djecu i nemoćne osobe.“ U vezi s povredom naprijed citiranih odredbi Ustava RH, tužitelj smatra da ranije opisanim postupanjem tužena ugrožava ekonomsku, zdravstvenu i egzistencijalnu sigurnost zajedničke djece što se protivi kako moralu društva tako i Ustavu Republike Hrvatske, radi čega tužitelj smatra da je predmetni ugovor o darovanju nekretnine protivan moralu društva i kao takav, sukladno članku 322. Zakona o obveznim odnosima ništetan. Podredno, u slučaju da sud smatra da se ne radi o ništetnom ugovoru, to tužitelj smatra da bi se u tom slučaju radilo o poboju ugovoru radi čega predlaže poništiti predmetni ugovor, a što dodatno obrazlaže u nastavku. Naime, kao što je ranije navedeno, tužitelj i tužena su predmetni ugovor o darovanju sklopili 8. ožujka 2022. godine, a koji ugovor je tužitelj sklopio isključivo radi dobrobiti i zaštite djece, što se u konačnici nije pokazalo kao slučaj jer je tužena u siječnju 2024. godine izjavila namjeru izbaciti zajedničku djecu iz predmetne nekretnine. Dakle, tužena je kod tužitelja izazvala zabludu i istoga održavala u zabludi u namjeri da ga navede na sklapanje predmetnog ugovora o darovanju, a tužitelj do siječnja 2024. godine nije imao saznanja o pravim i stvarnim namjerama tužene da prisvoji predmetnu nekretninu i izbacij djecu iz nje. Opisano postupanje ima sve elemente prijevarnog postupanja, što predstavlja manu volje sa strane tužene te je sukladno članku 330. Zakona o obveznim odnosima razlog za poboju predmetnog ugovora. U slučaju

da se ne bi radilo o prijevari, to bi se svakako radilo o bitnoj zabludi obzirom da je jedina pobuda na strani tužitelja bila da predmetnu nekretninu koriste djeca do kad god im bude po volji, a kasnije da istu i naslijede, odnosno da osigura egzistenciju vlastite djece. U kontekstu potonjeg, smatra se da je bitna zabluda ako se ista odnosi na objekt ugovora, bitna svojstva objekta ugovora, na osobu s kojom se sklapa ugovor ako se sklapa s obzirom na tu osobu, a i na okolnosti koje se po običajima u prometu ili po namjeri strana smatraju odlučnim i na pobudu koja je bila odlučna za preuzimanje obveze što je ovdje bilo slučaj. Obzirom na sve naprijed izloženo tužitelj smatra da su ispunjene pretpostavke za poboynost predmetnog ugovora kao i da je tužba podnesena unutar subjektivnog i objektivnog roka. Konačno tužitelj opreza radi navodi da je jedini interes i svrha podnošenja ove tužbe zaštita zajedničke djece stranaka. Slijedom svega naprijed navedenog predlaže sudu donešenje presude kojom se utvrđuje ništetnim Ugovor o darovanju nekretnina sklopljen između tužitelja Huskić Sulejmana i tužene Huskić Amire dana 8. ožujka 2022. godine, ovjeren po javnobilježničkom prisjedniku Nadi Jovanović kod javnog bilježnika Vere Lovrović Lečić istog dana pod brojem: OV-599/2022. te kojom se Poništava se uknjižba prava vlasništva tužene Huskić Amire u zemljišnim knjigama zemljišnoknjižnog odjela Općinskog suda u Rijeci provedene pod Z-8546/2022 te se nalaže Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Rijeci uspostava prijašnjeg zemljišno knjižnog stanja u zk.ul.br. 2748 k.o. Plase kakvo je bilo prije provedbe Ugovora o darovanju sklopljen između tužitelja Huskić Sulejmana i tužene Huskić Amire dana 8. ožujka 2022. godine, ovjeren po javnobilježničkom prisjedniku Nadi Jovanović kod javnog bilježnika Vere Lovrović Lečić istog dana pod brojem: OV-599/2022. Postavlja i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev koji traži poništenje Ugovor o darovanju nekretnina sklopljen između tužitelja Huskić Sulejmana i tužene Huskić Amire dana 8. ožujka 2022. godine, ovjeren po javnobilježničkom prisjedniku Nadi Jovanović kod javnog bilježnika Vere Lovrović Lečić istog dana pod brojem: OV-599/2022 te kojom se Poništava se uknjižba prava vlasništva tužene Huskić Amire u zemljišnim knjigama zemljišnoknjižnog odjela Općinskog suda u Rijeci provedene pod Z-8546/2022 te se nalaže Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Rijeci uspostava prijašnjeg zemljišno knjižnog stanja u zk.ul.br. 2748 k.o. Plase kakvo je bilo prije provedbe Ugovora o darovanju sklopljen između tužitelja Huskić Sulejmana i tužene Huskić Amire dana 8. ožujka 2022. godine, ovjeren po javnobilježničkom prisjedniku Nadi Jovanović kod javnog bilježnika Vere Lovrović Lečić istog dana pod brojem: OV-599/2022 sve uz naknadu parničnog troška.

Tužena u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Bivši suprug tuženice, ovdje tužitelj Sulejman Huskić, ne živi sa tuženicom već duže vrijeme na adresi Bakarska 9 u Rijeci, kako je navedeno u tužbi, već živi u gradu Cazinu, Bosni i Hercegovini. Tužena i tužitelj su bili u braku od 13. rujna 1997. godine, a službeno su se rastali 23. svibnja 2022. godine. Tužitelj živi u Cazinu, Bosna i Hercegovina, a tuženica u Rijeci. Imaju petero zajedničke djece. Sa tuženicom stanuju tri kćerke, a to Hana koja studira u Rijeci za dentalnog higijeničara, te Sanela i Lamia koje pohađaju srednju medicinsku školu u Rijeci, dok sinovi Muhamed i

Benjamin studiraju stomatologiju i žive u Sarajevu. Netočni su, odnosno kompletno su suludi i maliciozni navodi tužitelja da tuženica ima namjeru izbaciti vlastitu djecu iz kuće u kojoj žive s njom. Naime, tuženica ne namjerava prodati predmetnu kuću, niti namjerava iseliti vlastitu djecu. U konkretnom slučaju se može bitno radi o nesporazumu jer ako je tuženica i rekla štogod u tom smislu djeci, a onda djeca prenijela ocu, ovdje tužitelju, što tuženica pretpostavlja da bi ovdje mogao biti slučaj, to je bilo isključivo radi njihove dobrobiti, kao odgojna metoda, da bi natjerala kćeri da idu u školu, a ne „okolo“ škole. Tuženica radi upravo ono što se propisuje odredbama čl. 63. Ustava Republike Hrvatske, a to da svakodnevno odgaja, uzdržava i školuje vlastitu djecu te u tom smislu ima pravo i slobodu samostalno odlučivati o odgoju iste. Dana 07. ožujka 2022. godine u Cazinu, Bosna i Hercegovina, javna bilježnica Silva Seferagić iz Cazina primila je na zapisnik izjave volja tada još supružnika, ovdje tužitelja i tuženice, o zaključenju Ugovora o diobi bračne stečevine (u nastavku: Ugovor). Ovim Ugovorom tuženica se odrekla poprilične imovine u Bosni i Hercegovini, imovine stečene radom za vrijeme braka kako je navedeno u Ugovoru, a koja bi joj imovina redovno zakonski pripala u polovici. Ugovor je tuženica potpisala isključivo iz razloga da se razidu u „miru“ i da joj ostane kuća gdje živi u Republici Hrvatskoj, na adresi Bakarska 9 u Rijeci, a to nekretnina oznake k.č. 1985/8 zk.ul. 2748 k.o. Plase. Kako je navedeno na stranici 7 od 9 Zapisnika javne bilježnice Silve Seferagić iz Cazina poslovni broj OPU-IP-110/2022 od 07. ožujka 2022. godine, tužitelj se obvezao u roku 30 dana zaključiti s tuženicom darovni ugovor ili ugovor o diobi bračne stečevine koji bi poslužio tuženici kao pravni osnov da se u zemljišnim knjigama na gore navedenoj nekretnini uknjiži kao vlasnica. Iz gore navedenog razloga, dana 08. ožujka 2022. godine tužitelj je darovao predmetnu nekretninu tuženici, te se ista uknjižila kao vlasnica. Pri tome se ističe da se radi o darovanju bez nameta odnosno da nikakvi nameti odnosno uvjeti nisu u istome navedeni, kao što nisu navedeni niti u spomenutom Ugovoru o diobi bračne stečevine. Tužitelj i tuženik su mogli sklopiti Ugovor o darovanju s nametom sukladno Zakonu o obveznim odnosima, ali nisu. Radi svega navedenog u odgovoru na tužbu, netočni su i u potpunosti neosnovani navodi tužitelja da je Ugovor o darovanju predmetne nekretnine protivan moralu društva i Ustavu Republike Hrvatske pa da je stoga ništetan. Tužitelj nadalje navodi u tužbi da je tuženica izazvala zabluđu kod tužitelja, da je prijevarno postupila te da bi se stoga Ugovor o darovanju trebao poništiti, što ne samo da je netočno, nego je i uvredljivo za tuženicu. Tužitelj je potpuno neosnovano ustao tužbom protiv tuženice te je istome primarni cilj nanijeti štetu tuženici, a ne uspjeti u parnici, iz čega proistječe da tužitelj zlouporabljuje pravo na pristup sudu. Naime, tužitelj si može dopustiti dugotrajno parničenje i razne postupke obzirom da je financijski u puno boljem položaju nego tuženica kojoj ova neosnovana i bespredmetna tužba stvara nepotrebne troškove i konzumira vrijeme. Slijedom svega prethodno navedenog, predlaže se Naslovljenom sudu odbaciti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja kao nedopuštenu, podredno odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovane, te naložiti tužitelju da tuženiku nadoknadi prouzročeni parnični trošak zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a od dana donošenja presude do konačne isplate.

Tijekom postupka stranke su pokušale na miran način riješiti spor, no podneskom od 21. srpnja 2025 tužena je izvijestila sud kako do mirnog rješenja spora nije došlo, niti je za istim ikada postojala volja tužitelja.

Podneskom od 29.09.2025. tužitelj navodi kako su neistiniti navodi tuženice kako tužitelj nije bio spreman na mirno rješenje spora. Upravo suprotno tužitelj je predložio sklapanje nagodbe u kojoj se tuženici i zajedničkoj djeci omogućava doživotno korištenje predmetne nekretnine, a vlasništvo predmetne nekretnine se prenosi na zajedničku djecu stranaka, odnosno tužitelj je svoj prijedlog nagodbe iznio, te je na ročištu iznio da je jednu nekretninu BiH darovao najstarijem sinu što je i u dugu prijedloga nagodbe da se dijelom imovine osigura životna egzistencija i dom djeci. S druge strane tuženica za takvo razumno i pravično rješenje uopće nije bila zainteresirana iako je sama iskazivala da želi prepisati dio predmetne nekretnine na djecu, zapisnik od 26. veljače 2025. godine, Općinski sud u Rijeci, Posl. br. P-162/2024-12 „Ja sam htjela što se tiče ove kuće dio prepisati na djecu, i danas tako mislim...“. Pored toga, tužena se nikada nije očitovala o navodima u vezi darovanja stana najstarijem sinu niti je dala bilo kakav protunagodbeni prijedlog niti je pozvala tužitelja da eventualno razmisli i revidira svoj nagodbeni prijedlog već bez ijednog pokušaja mirnog rješenja sudu podnijela podnesak kojim inzistira na nastavku vođenja ovog postupka iz čega proizlazi da kod iste nikada ni nije postojao interes za mirno rješenje. Tužitelj posebno naglašava da je predmetnu nekretninu darovao isključivo radi dobrobiti i zaštite zajedničke djece, koja za njega predstavljaju najveće blago i životni ponos. Svrha darovanja bila je osigurati da djeca imaju stabilan i siguran dom, u kojem će živjeti uz majku, te da nakon smrti roditelja kuća ostane njima. Međutim, u siječnju 2024. godine tužitelj je doznao da tuženica ima ozbiljnu namjeru prisilno iseliti zajedničku djecu iz predmetne nekretnine i zabraniti im daljnje korištenje obiteljskog doma, a istodobno i otuđiti samu nekretninu. Takvo postupanje protivi se osnovnoj svrsi darovanja i predstavlja grubo narušavanje povjerenja. Nadalje, dodatno se ukazuje na događaj od 06. svibnja 2025. godine kada je tuženica fizički napala Huskić Lamiju, kćer tužitelja i člana njegove uže obitelji, te joj nanijela tjelesnu ozljedu na što se prilaže medicinska dokumentacija, nalaz Kliničkog bolničkog centra Rijeka, hitni pregled, protokol broj: 2025015141 od 07. svibnja 2025. godine. Navedeno ponašanje samo potvrđuje stvarnu volju i namjeru tuženice te jasno ukazuje da njezino postupanje nije u skladu s moralom društva niti s Ustavom Republike Hrvatske, a štoviše da su njezini interesi u smjeru dobrobiti i zaštite djece. Tužitelj ističe da svojim postupcima tuženica ugrožava ekonomsku, zdravstvenu i egzistencijalnu sigurnost zajedničke djece što se protivi temeljnim etičkim vrijednostima društva, moralu društva i odredbama čl. 63. i 64. Ustava RH, a sve to predstavlja razlog ništetnosti ugovora sukladno čl. 322. Zakona o obveznim odnosima. Podredno, i u slučaju da sud ne prihvati ništetnost, tužitelj smatra da je ugovor pobojan, jer je sklopljen u bitnoj zabludi i pod utjecajem prijevarnog ponašanja tuženice, koja je kod njega stvorila i održavala uvjerenje da će predmetna

nekretnina trajno služiti djeci, dok je njezina stvarna namjera bila suprotna a što se i vidi iz ponašanja tuženice prema zajedničkoj djeci.

Tužitelj naglašava da je njegov jedini interes zaštita i dobrobit zajedničke djece, te da isključivo iz tog razloga je pokrenuo ovaj postupak u nadi da će osvijestiti tuženicu te da će moći postići rješenje mirnim putem u kojem će se osigurati zajednička djeca. Stoga, tužitelj je i dalje spreman na sklapanje nagodbe u kojoj se tuženici i zajedničkoj djeci omogućava doživotno korištenje predmetne nekretnine, a vlasništvo predmetne nekretnine se prenosi na zajedničku djecu stranka čime bi se zajedničkoj djeci osigurala zaštita i budućnost, jer ako je i tuženici zaista u interesu dobrobit njihove djece, tada je upravo navedeno rješenje najbolji i najpravedniji način za konačno razrješenje spora.

Podneskom od 09. listopada 2025. tužena navodi kako je tužitelja dana 7. ožujka 2022. godine s tuženicom sklopio u formi javnobilježničke isprave Ugovor o diobi bračne stečevine. U predmetnom je ugovoru jasno i nedvosmisleno utvrđeno da sporna nekretnina predstavlja bračnu stečevinu ovdje parničnih stranaka, a da će samo zbog mogućnosti uknjižbe prava vlasništva na spornoj nekretnini u korist tuženice u zemljišnoj knjizi ovdje parnične stranke sklopiti drugi ugovor u Republici Hrvatskoj koji će biti prikladan za provedbu uknjižbe prava vlasništva tuženice na spornoj nekretnini. Iz same navedene činjenice jasno, nedvosmisleno proizlazi da tužitelj laže i obmanjuje sud o razlozima sklapanja (ne)spornog Ugovora o darovanju navodeći bezbroj puta potpunu neistinu da bi isti spornu nekretninu darovao tuženici radi djece. Time ne samo da vrijeđa osnovnu ljudsku inteligenciju, već isti svojim postupanjem kroz ovaj postupak doslovno vrijeđa sud, protivnu stranu, Republiku Hrvatsku kao pravnu državu i ruga se cjelokupnom pravnom sustavu Republike Hrvatske! Tuženica osnovano drži da je protivno načelu ekonomičnosti postupka i apsolutno nesvrishodno i nepotrebno provoditi bilo kakve dokaze saslušanjem svjedoka koje je predložio saslušati tužitelj jer su predmetni dokazni prijedlozi irelevantni i usmjereni samo i isključivo na bespotrebno odugovlačenje ovog parničnog postupka i nastavak maltretiranja tuženice od strane tužitelja koji je itekako svjestan da nema nikakvog osnova za vođenje ovog postupka. Iako je apsolutno nebitno za ovaj postupak jer je iz materijalne dokumentacije koja već odavno prileži spisu predmeta više nego jasno koji je pravi razlog sklapanja Ugovora o darovanju sporne nekretnine između parničnih stranaka, tuženica još jednom ističe da su u cijelosti neosnovani navodi tužitelja da tuženica namjerava izbaciti zajedničku djecu nje i tužitelja iz sporne nekretnine. Tuženica je već u više navrata, i to putem ranijih podnesaka, kao i na ročištu održanom dana 26. veljače 2025. godine, jasno i nedvojbeno istaknula da joj nije namjera niti cilj izbaciti zajedničku djecu iz obiteljske kuće. Tužiteljevo uporno ponavljanje takvih tvrdnji predstavlja pokušaj stvaranja pogrešnog dojma te je u suprotnosti s dosadašnjim izjavama i postupanjima tuženice. Prava istina jest da tužitelj informacije koje dobiva od zajedničke djece pogrešno interpretira te njihov sadržaj u potpunosti izokreće s ciljem da tuženicu prikaže kao lošu i nasilnu majku. Suprotno tome, upravo je tuženica ta koja u najvećoj mjeri skrbi i odgaja zajedničku djecu, dok tužitelj to ne čini. Tužiteljica se tako primjerice brine da

njihove kćeri uredno i redovno pohađaju školu, dok otac ništa ne poduzima po tome pitanju. Bitno je za napomenuti kako tužitelj uopće ne ostvaruje nikakav kontakt s tuženicom, već kontinuirano komunicira isključivo s djecom (koju konstantno okreće protiv tuženice i kojoj stalno iznosi negativne stavove o tuženici), čime svjesno i namjerno onemogućava svaku mogućnost dogovora i mirnog rješavanja spora. Takvo postupanje jasno pokazuje potpun izostanak volje i interesa tužitelja za bilo kakav konstruktivan dogovor u skladu s interesima obiju stranaka i njihove djece. Umjesto toga, tužitelj nastupa isključivo vođen vlastitim interesima, uvjetujući navodnu "nagodbu" isključivo prijenosom vlasništva predmetne nekretnine na djecu. Takav prijedlog ne predstavlja nagodbu, već isključivo ultimatum i jednostrani zahtjev tužitelja, potpuno suprotan svrsi instituta nagodbe i duhu mirnog rješavanja sporova. Ponovno se ističe da je jedini cilj ovog postupka uznemiravanje tuženice uz istodobno nastojanje da se istu liši vlasništva nad nekretninom koja joj je na valjan i zakonit način imala pripasti i koja joj je na valjan i zakonit način pripala. Iz svega već ranije navedenog, svakome je jasno da svrha ovog postupka nije zaštita niti dobrobit djece, budući da djeca nemaju nikakve stvarne veze s predmetnim postupkom. Ovaj postupak pokrenut je isključivo radi nanošenja štete tuženici od strane tužitelja.

Sud je proveo dokaze uvidom u materijalnu dokumentaciju prilazećoj spis te je proveo doka saslušanjem parničnih stranaka.

Ocjenom svih provedenih dokaza, a u smislu odredbe čl. 8 ZPP-a ovaj sud drži tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim kako glavni tužbeni zahtjev tako i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev.

Uvidom u ugovor o darovanju nekretnina utvrđeno je da je isti zaključen dana 08.03.2022 između tužitelja kao darovatelja i tužene kao daroprimca, predmet darovanja je nekretnina k.č.br. 1958/5 upisna u z.k.ul. 2748 k.o. Plase u naravi kuća s okućnicom na adresi Bakarska 9, Rijeka. Ugovor je ovjeren od strane javnog bilježnika Vere Lovrović Lečić iz Rijeke pod brojem Ov-599/2022 08. ožujka 2022.

Uvidom u Zapisnik javnog bilježnika Silve Seferagić iz Cazina poslovni broj OPU-1P-110/2022 s Ugovorom o diobi bračne stečevine od 07. ožujka 2022. utvrđeno je da je isti zaključen između tužitelja i tužene kojim ugovor su stranke trajno i konačno žele urediti imovinsko prva pitanja u pogledu njihove zajedničke imovine -braće stečevine. Tako su stranke dogovorile da posebnu imovinu Sulejmana Huskića čine nekretnine u Bosni i Hercegovini upisane u katastarskoj općini Cazin, k.o. Ćoralići, k.o. Donja Koprivna, k.o. Gornja Koprivna, k.o. Osredak sve detaljno popisano na stranicama 4-7 ugovora te osobno vozilo Jeep, WG, Grand cherokee, dok posebnu imovinu Asmire Huskić čini nekretnina u Republici Hrvatskoj k.č.br. 19865/8 zgrada i dvorište upisano u z.k.ul. 2748 k.o. Plase. Ujedno je navedeno da za slučaj nepovredivosti ove isprave u registrima Republike Hrvatske ugovorna strana Hiskiće Sulejman se obvezuje u roku od 30 dana od zaključenja ovog ugovora sa ugovornicom stanom Huskić Asmirom zaključiti darovni ugovor ili

ugovor o diobi bračne stečevine koji ugovor će Asmiri Huskić poslužiti kao pravni osnova da se na predmetnim nekretninama uknjižio kao vlasnica u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Rijeci. Od pokretninama Asmiri Huskić pripada vozilo, Range Rover, LV, Ecoque.

Tužitelj u iskazu navodi da je razlog zašto traži utvrđenje ništetnim ugovora o darovanju kojeg je zaključio s tuženom 2022. taj što želi da se njihova zajednička djeca upišu kao suvlasnici na nekretninu koja je predmet darovanja, da imaju neki svoj nužni dio. Djeca su rođena u razdoblju od 1999. -2007., a ovu kuću je kupio čini mu se 2013. g. Početkom 2024. je saznao kako tužena ima namjeru izbaciti djecu iz ove nekretnine to je čuo od vlastite djece. To nisu mala djeca, oni su mu se pojadali, rekli da im majka stalno prijeti da će ih izbaciti. Čak je bila i intervenirala policija. Nije htio uključivati socijalnu službu, a oni ovo sve mogu posvjedočiti. Sanela koja je postala punoljetna u siječnju ove godine najmlađe djetete živi u Bosni kod njega u Cazinu. Što se tiče Muhameda, najstariji sina on je studirao u Sarajevu i sada se vratio u Rijeku i on živi kod majke. Hana je u Rijeci, studira na medicinskom fakultetu i živi kod majke. Benjamin studira u Sarajevu i tamo privremeno živi. Lamia je u Rijeci ona je srednjoškolka, ide u medicinsku školu, sada je u 4. razredu i kod majke je. Sada se djeca ne žale da bi majka im prijetila da će ih izbaciti. Navodi i to da sam najstarijem sinu Muhamedu kupio stan u Cazinu i taj stan odmah prepisao na njega, da je htio biti sebičan taj stan bi odmah upisao na sebe. Boji se eventualnog rata u BiH i ako do toga dođe gdje će onda djeca doći u Rijeku. Namjerno je kupio kuću veće kvadrature da svi budu osigurani, radi se o prizemnici s dva kata. Dakle ukupno 3 etaže. Potpisano je ugovor o diobi bračne stečevine ovjeren kod JB u BiH, ali je prevaren na način kako je tužena stekla ovu nekretninu ugovorom o darovanju. U samom ugovoru o diobi bračne stečevine je navedeno što pripada njemu a što tuženoj. Pola tih nekretnina je naslijedio od oca i majke, a nešto stekao kupoprodajom. Na upit zašto odmah nije ovu nekretninu u Rijeci darovao djeci navodi da je vjerovao tuženoj i mislio sam da će ona to djeci recipročno ostaviti.

Tužena u iskazu navodi kako nije točno da je djeci govorila da će ih izbaciti iz kuće to je laž.. Imaju 5. djece, a ovo što se njoj radi je osveta, linč. Točno je da je bila policija, naime otac je nagovorio kćer Hanu da zove policiju. Problemi su se pojavili s najmlađom kćeri koja je 2. puta pala 1. razred i rekla joj da ne može hodati oko škole i da se mora uozbiljiti. Otac je prijetio da ako budu sa njom komunicirala da ih neće školovati. Policija je došla samo jednom. Sada je Benjamin na studiju u Sarajevu, Sanela je kod oca u Cazinu a ostali su tu s njom u Rijeci. Htjela je dio kuće prepisati na djecu, i danas tako misli, stoji iza toga, ali želi da djeca budu upisana i na nekretnine u Cazinu.

Tužitelj ovom tužbom traži utvrđenje ništetnim ugovor o darovanju koje je s tuženom zaključio 08. ožujka 2022. predmet koje je kuća s okućnicom na adresi Bakarska 9, Rijeka, navodeći kako je saznao mu siječnju 2024 da tužena ima namjeru izbaciti njihovu zajedničku djecu iz te kuće i zabrinuti im da tako i dalje žive,

a da je jedini razlog zaključenja ugovora o darovanju bio taj da se djeci osigura dom, pa kako se postupanje tuženice protivi temeljnim etičkim vrijednostima društva odnosno moralu društva protivno čl. 63 st.1 i 2 te čl. 64 srt. 1 Ustava Republike Hrvatske te stoga smatra da je ugovor o darovanju protivan moralu društva te sukladno čl. 322 ZOO-a ništetan.

Tužena isti osporava u cijelosti navodeći kako nisu točne tvrdnje tužitelja o tome da ima namjeru izbaciti djecu iz kuće niti kuću prodati, a ističe i to da je pobuda za zaključenje ugovora o darovanju proistekla iz ugovora i diobi bračne stečevine koje su stranke zaključile u Cazinu pred notarom 07. ožujka 2022. kojim ugovor se tužitelj obvezao u roku od 30 danas tuženom glede nekretnina u Republici Hrvatskoj zaključiti s tuženom darovni ugovor ili ugovor o diobi bračne stečevine koji bi tuženoj poslužio kao pravni osnov za uknjižbu prava vlasništva u zemljišnim knjigama.

Iz ovako provedenog dokaznog postupka ovaj sud ne nalazi da bi predmetni ugovor o darovanju zaključen između stranaka 08. ožujka 2022. bio protivan moralu društva i Ustavu Republike Hrvatske i to čl. 63 st. 1 i 2 te čl. 64 stavak 1. Naime prema mišljenju ovoga suda osnovna pobuda stranaka za zaključenje ugovora o darovanju bila je ta da bi se mogao provesti ugovor o diobi bračne stečevine, odnosno da bi se tužena mogla upisati kao vlasnica te nekretnine u zemljišnim knjigama ovoga, koji Ugovor o diobi bračne stečevine su stranke zaključile 07. ožujka 2022. pred notarom u Cazinu kojim ugovorom su stranke jasno iskazale svoju volju što predstavlja posebnu imovnu tužitelja, a što predstavlja posebnu imovinu tužene. Prema ugovoru o diobi bračne stečevine tuženoj je kao posebna imovina pripala upravo nekretnina koje je predmetom ugovora o darovanju od 07. ožujka 2022. u naravi kuća na adresi Bakarska 9, Rijeka dok tužitelju kao posebna imovina pripadaju nekretnine u Bosni i Hercegovinu pobliže pobrojane na str 4-9 ugovor o diobi bračne stečevine. Tužitelj se prema ugovoru o diobi bračne stečevine obvezao u roku od 30 dana od zaključenja ugovora sa ugovornicom stanom Huskić Asmirom zaključiti darovni ugovor ili ugovor o diobi bračne stečevine koji ugovor će Asmiri Huskić poslužiti kao pravni osnov da se na predmetnim nekretninama uknjiži kao vlasnica u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Rijeci, navedeno je tužitelj i učinio samo dan kasnije nakon zaključenja ugovora o diobi bračne stečevine te se temeljem tog ugovora tužena uknjižuje kao vlasnica nekretnine.

Tvrdnje tužitelja kako bi predmetni ugovor o darovanju s tuženom zaključio isključivo radi dobrobiti i zaštite djece, a da ponašanje tužene iz siječnja 2024. kojim je izjavila namjeru izbaciti djecu iz kuće je suprotno moralu društva i čl. 63 st.1 i 2 i čl. 64 Ustava RH stoga da je ugovor ništetan, nisu ničim dokazane.

Točno je da navedeni članci Ustava Republike Hrvatske na koje se tužitelj poziva propisuju koje su obveze roditelja u odgoju, uzdržavanju i školovanju djece te da su roditelji odgovorni osigurati djetetu pravo na potpun i sklapan razvoj njegove osobnosti. Tužitelj ničim nije dokazao da tužena postupa suprotno navedenim

člancima Ustava Republike Hrvatske. Stranke imaju petoro zajedničke djece Muhamed živi s tuženicom, završio je studij, Hana živi kod tuženice, studira, Sanela završila je srednjoškolsko obrazovanje živi kod oca u Cazinu, Benjamin studira u Sarajevu, a Lamija je srednjoškolka živi kod tužene, dakle razvidno da je da su djeca ili završila redovno školovanje ili se još uvijek redovno školuju, nadalje tužitelj ničim nije dokazao da tužena ne sudjeluje u odgoju, niti uzdržavanju djece i da im nije osigurala skladan i potpun razvoj njihove osobnosti. Također nije dokazao da tuženica ima namjeru prodati kući ili pak iz iste iseliti djecu. Tuženica ničim ne ugrožava ekonomsku, zdravstvenu ili pak egzistenciju sigurnost svoje djece. Te tvrdnje tužitelja su nisu ničim potkrijepljene, a djeca stranka Muhamed, Lamija i Hana nisu htjela davati iskaze u ovom postupku, koristeći se mogućnošću otklanjanja od svjedočenja.

Ostala djeca stranaka Benjamin i Sanela žive kod tužitelja u Cazinu sud je odlučio da iste neće saslušati iz razloga suvišnosti jer smatra da se njihovim iskazima utvrđeno činjenično stanje ne bi promijenilo.

Dakle predmetni ugovor o darovanju niti je nemoralan niti protivan Ustavu RH sve kako je naprijed obrazloženo stoga je u cijelosti valjalo odbiti glavni tužbeni zahtjev tužitelja te odlučiti kao u točki I izreke ove odluke.

U odnosu na eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelja koji se ističu razlozi za poboynost istog ugovora navodeći kako je ugovor sklopljen i bitnoj zabludi i pod utjecanjem prijevarnog ponašanje tuženica, ponovno se ističe kako je osnovna pobuda stranaka za zaključenje ugovora o darovanju bila je ta da bi se mogao provesti ugovor o diobi bračne stečevine, odnosno da bi se tužena mogla upisati kao vlasnica te nekretnine u zemljišnim knjigama ovoga, koji Ugovor o diobi bračne stečevine su stranke zaključile 07. ožujka 2022. pred notarom u Cazinu kojim ugovorom su stranke jasno iskazale svoju volju što predstavlja posebnu imovnu tužitelja, a što predstavlja posebnu imovinu tužene. Prema ugovoru o diobi bračne stečevine tuženoj je kao posebna imovina pripala upravo nekretnina koje je predmetom ugovora o darovanju od 07. ožujka 2022. u naravi kuća na adresi Bakarska 9, Rijeka dok tužitelju kao posebna imovina pripadaju nekretnine u Bosni i Hercegovinu pobježe pobrojane na str 4-9 ugovor o diobi bračne stečevine. Tužitelj se prema ugovoru o diobi bračne stečevine obvezao u roku od 30 dana od zaključenja ugovora sa ugovornicom stanom Huskić Asmirom zaključiti darovni ugovor ili ugovor o diobi bračne stečevine koji ugovor će Asmiri Huskić poslužiti kao pravni osnov da se na predmetnim nekretninama uknjiži kao vlasnica u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Rijeci, navedeno je tužitelj i učinio samo dan kasnije nakon zaključenja ugovora o diobi bračne stečevine te se temeljem tog ugovora tužena uknjižuje kao vlasnica nekretnine.

Stoga sud ne nalazi da bi predmetni ugovor o darovanju bio pobojan zbog zablude (čl. 280 ZOO) i/ ili prijevarnog ponašanje (čl. 284 ZOO-a) tuženice to iz

razloga jer je tužitelj jasno znao zašto s tuženicom zaključuje sporni ugovor o darovanju, a to je da bi tužena nekretninu koju je stekla za vrijeme braka s tužiteljem a koja joj je pripala po ugovoru o diobi bračne stečevine mogla upisati na svoje ime u zemljišnim knjigama ovoga suda sve prema ugovoru o diobi bračne stečevine kojeg su stranke zaključile 07. ožujka 2022. čl. V istog. Tužitelj nije ničim dokazao da, a kako je sud već naprijed obrazložio, da bi osnovna pobuda za zaključenje ugovora o darovanju bila isključivo radi zaštite i dobrobiti djece. Jasno je da se roditelji moraju brinuti o djeci, da se brinu o njihovom uzdržavanju, odgoju i razvijanju ličnosti. Ovako sada iskonstruirane tvrdnje tužitelja o zabludi i prijevarnom ponašanju tuženice kod zaključenja ugovora o darovanju su ostale nedokazane, tuženica je ta koja brine i odgaja djecu koja žive kod nje, brine o njihovom redovitom školovanju a tužitelj suprotno tome nije dokazao. Navodi tužitelja da je tuženica rekla da će djecu izbaciti iz njihovog doma u Rijeci i da će isti prodati ostaju nedokazani.

Stoga primjenom pravila o teretu dokaza, sud odbija i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelja te odlučuje kao u točki II izreke nove presude.

Ostali navodi parničnih stranaka nisu posebno obrazlagani budući nisu bili važni za presuđenje u ovoj pravnoj stvari.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154. st. 1. i 155 Zakona parničnom postupku pa je tuženoj zastupanoj po punomoćniku iz reda odvjetnika priznat trošak sastava odgovora na tužbu u visini od 100 bodova (Tbr. 7, toč.1) za sastav podneska od 21.07.2025., 09.10.2025. svaki u visini od 100 bodova (Tbr 8 toč.1) za sastav podneska od 04.03.2026. u visini od 25 bodova (Tbr 8 toč4) te za zastupanje na ročištima održanima 04.12.2024., 26.02.2025., 27.10.2025., 29.01.2026. i 13.04.2026. svaki u visini od 100 bodova (Tbr. 9 toč.1), vrijednost boda 2,00 EUR sve uz priznanje 25% PDV-a, a odmjereno sukladno Tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika što sveukupno iznosi 2.062,50 EUR. Na dosuđeni iznos troška tuženoj pripadaju zakonske zatezne kamate od presuđenja pozivom na odredbu čl.151 st. 3. ZPP-a. Slijedom toga odlučeno je kao u točki III. izreke presude.

U Rijeci 18. lipnja 2026.

S U D A C
Katarina Bajčić Ivančević

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud u RH.

D N A :

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30889-99eaa**

Kontrolni broj: **07ef8-dcc05-a5737**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.